

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/174/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6818201419
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6818201419.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX K. G., zastúpený JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026, o zaplatenie 1633,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 7Csp/64/2018-325 zo dňa 24. 05. 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 7Csp/64/2018 - 325 zo dňa 24. 05. 2019 potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.346,16 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 64,80 % (výrok III.). Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 1.633,65 Eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.633,65 EUR od 03. 07. 2018 do zaplatenia. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvného vzťahu, ktorý má spotrebiteľský charakter, na základe ktorého žalobca zriadil a viedol v prospech žalovaného bežný účet. Strany sporu zmluvu uzavreli dňa 29. 04. 2014, pričom sa jedná o zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 1531561004, predmetom ktorej bolo zriadenie a vedenie účtu žalobcom pre žalovaného. Z výpisu z účtu žalovaného u žalobcu súd zistil, že ku dňu 02. 07. 2018 bol zostatok na účte žalovaného mínus 1.633,65 Eur. Na účte žalovaného bolo podľa predchádzajúcich výpisov realizovaných množstvo transakcií, pričom po tom, čo sa žalovaný dostal do debetu, boli okrem výberov, platieb a rôznych poplatkov na ľarchu účtu účtované aj poplatky 2x15 Eur za upomienky- prečerpanie v celkovej sume 30 Eur a 1 x 30 Eur poplatok za výzvu- prečerpanie a úroky v sume 227,49 Eur. Z vykonaného dokazovania je teda nepochybné, že žalobca uzavrel so žalovaným spotrebiteľskú zmluvu. Žalobca si uplatnil voči žalovanému nárok z titulu úhrady debetného zostatku na účte žalovaného a úroku za nepovolené prečerpanie účtu vo výške 28 % ročne. Súd k uvedenému konštatoval, že zmluvná podmienka s rovnakým obsahom, na základe ktorej si žalobca v prejednávanej veci uplatňuje svoj nárok na zaplatenie 28 %-ného úroku z nezaplatených istín - nepovoleného prečerpania, už bola rozsudkom Okresného súdu Košice zo dňa 29. novembra 2013, č. k. 36C/117/2013-55 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24. marca 2015 vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Tento rozsudok je pre žalobcu záväzný, a preto bolo jeho povinnosťou jednak zdržať sa uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich. O Ustanovení 3.12 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu pojednávajúcom o nepovolenom

prečerpaní bežného účtu už bolo v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C 113/2015 z 15.10.2015 rozhodnuté ako o neprijateľnej zmluvnej podmienke. Rozsudok prvoinštančného súdu v tejto veci bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove vydaným vo veci 21Co 10/2016. Rovnako poplatky za výzvy, či upomienky pri prečerpaní účtu už boli súdmi opakovane vyhlásené za neprijateľné (napríklad rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 9C/90/2015), a preto ani takéto žiadané plnenia nemožno súdom priznať. Ak by súd priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu EÚ a práva EÚ na ochrane práv spotrebiteľa. Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a žalobu v časti úroku 28 % a v časti pohľadávky pozostávajúcej z poplatkov za prečerpanie prostriedkov na účte v sume spolu 60 Eur ako nedôvodnú zamietol. Zároveň súd žalobu zamietol aj v časti pohľadávky vo výške 227,49 Eur, ktorú v zmysle vyjadrenia žalobcu tvoria úroky. V tejto časti svoj nárok žalobca nijako nešpecifikoval, neposkytol súdu skutkové tvrdenia a dôkazy preukazujúce uvedený nárok. V sporovom konaní, ktoré je ovládané dispozičnou zásadou, platí, že súd je viazaný žalobou. Nárok uplatnený žalobou je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými žalobca svoj nárok odôvodňuje, a skutkovým základom opísaným v žalobe v spojení so žalobným petítom je potom vymedzený základ nároku uplatneného žalobou, ktorý je predmetom konania. Rozhodujúcimi skutočnosťami sa rozumejú všetky údaje, ktoré sú celkovo nutné k tomu, aby bolo jasné, o čom a na akom základe má súd rozhodnúť, a ktoré, ak budú preukázané, umožňujú žalobe vyhovieť. Súd tak nemal zo strany žalobcu ani tvrdené, ani preukázané o aké úroky sa jedná, akou úrokovou sadzbou, z akých súm a na základe akého zmluvného dojednaní si uvedené úroky žalobca uplatňuje. Z výpisov z účtu žalovaného možno len dedukovať, že ide o úroky z povoleného prečerpania, ktoré však zmluvne dohodnuté ani neboli, čo uviedol aj samotný žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 26. 02. 2019. Na účely objasnenia uvedených skutočností súd nariadil pojednávanie, kde mohol žalobca doplniť svoje skutkové tvrdenia ohľadom uvedenej časti nároku, resp. preukázať ich dôvodnosť. Nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil, svoje skutkové tvrdenia týkajúceho sa sporných nárokov nedoplnil, súd spravujúc sa vyššie uvedenými úvahami v uvedenej časti žalobu zamietol. Vo zvyšnej časti nároku, ktorú tvoria žalovaným nevrátené čerpané finančné prostriedky a ostatné poplatky v zmysle sadzobníka poplatkov spojené s využívaním služieb dohodnutých Zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (a v nej obsiahnutými zmluvami o zriadení účtu, o vydaní a používaní platobnej karty, o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva), teda poplatky nesúvisiace s tzv. nepovoleným prečerpaním, súd žalobe vyhovel. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, s prihliadnutím na pomer úspechu žalobcu 64,80 % rozhodol, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 64,80 %, s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie postupom v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca aj žalovaný.

3. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to v časti týkajúcej sa výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výroku III. týkajúceho sa náhrady trov konania. V odvolaní uviedol, že má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), pričom súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 f/ CSP). Uvádza, že v danom prípade išlo o nárok žalobcu voči žalovanému z titulu prekročenia podľa § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch - strany nemali dohodnuté povolené prečerpanie na účte, žalobca umožnil žalovanému prekročenie. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku. Postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe, pričom žalobca zverejňuje VOP, Sadzobník poplatkov ako i výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, na každom obchodnom mieste. Žalovaný bol informovaný o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, informáciou v Internetbankingu. Nepovolené prečerpanie je automaticky prijaté prečerpanie, na ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok. Vo vzťahu k nároku na úrok 28 % ročne uviedol, že sadzba úroku je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z VOP bod 3.12 v spojení s výveskou úrokových sadzieb časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Poukázal na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak sú tieto vyjadrené určito, jasne, zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Vo vzťahu k nároku na poplatky za upomienky a výzvy poukázal na bod 3.12 VOP, podľa ktorého s nepovoleným prečerpaním, upomienkou a výzvou na jeho vyrovnanie je splnená povinnosť zaplatiť poplatok. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t. j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačí osobne potvrdil svojim podpisom. Žalobca sa nestotožňuje s názorom súdu, že poplatky za výzvy či upomienky pri prečerpaní účtu sú neprijateľné. Poplatok za upomienku predstavuje skutočnú náhradu nákladov banky a predstavuje aj službu klientovi spočívajúcu v tom, že klient je v dostatočnom časovom predstihu informovaný o omeškaní a o následkoch nesplácania úveru. Poplatok za vystavenie upomienky je v bankovej praxi bežným účtovným poplatkom, jeho úlohou okrem iného je zabezpečiť, aby bol dlžník motivovaný splniť konkrétny záväzok riadne a včas. Predmetný poplatok uhrádza dlžník iba v prípade omeškania so splácaním úveru, t. j. iba v prípade vlastného delikventného správania. Navrhol, aby odvolací súd žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že zo strany žalobcu nebolo preukázané uzavretie zmluvy o nepovolenom prečerpaní, ak žalobca poukazuje na ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. o prekročení, aj samotné prekročenie musí byť výsledkom konsenzu oboch zmluvných strán. Napriek účtovaným poplatkom zmluva uzavretá stranami sporu neobsahuje zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť akékoľvek poplatky, ktoré boli vykonávané na ťarchu jeho bežného účtu a ani ich výšku. Ustanovenia o poplatkoch obsiahnuté vo Všeobecných obchodných podmienkach a Sadzobníku poplatkov a služieb žalobcu, na ktorý zmluva odkazuje, nemožno považovať za individuálne zmluvne dojednané ustanovenia. Zmluva uzavretá medzi stranami sporu vykazuje znaky typizovanej a formulárovej zmluvy štandardne používanej žalobcom pri výkone podnikateľskej činnosti. Pri jej kontrahovaní v mnohých prípadoch využíva neskúsenosť spotrebiteľa moment prekvapenia, čomu svedčí aj zapracovanie rôznych poplatkov do všeobecných zmluvných podmienok a následne do Sadzobníka. Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsahu svojho záväzku. Žalovaný však túto možnosť nemal, keďže výška úroku, ako aj samotná povinnosť uhrádzať úrok nebola uvedená v spotrebiteľskej zmluve. Zmluvná podmienka s rovnakým obsahom, na základe ktorého si žalobca v prejednávanej veci uplatňoval nárok na zaplatenie 28 %-ného úroku z nezaplatenej istiny - nepovoleného prečerpania, bola už rozsudkom Okresného súdu Košice č. k. 36C/117/2013-55 v spojení s rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24. 03. 2015 vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Tento rozsudok je pre žalobcu záväzný, a preto bolo jeho povinnosťou zdržať sa uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich.

5. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom odvolanie podal proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.346,16 Eur a proti výroku III., ktorým rozhodol o náhrade trov konania. Má za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Za porušenie práva na spravodlivý proces žalovaný považuje, že súd prvej inštancie sa nevyjadril k podstatným argumentom žalovaného, a to, že napriek účtovaným poplatkom, zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzavretá stranami sporu, neobsahuje zmluvné dojednanie o povinnosti žalovaného platiť akékoľvek poplatky, ktoré boli vykonávané na ťarchu jeho bežného účtu a ani ich výšku. Za nesprávne právne posúdenie žalovaný považuje, že konajúci súd nevyhodnotil zmluvu o úvere za neplatný právny úkon. Zo strany žalobcu nebolo preukázané uzavretie zmluvy o nepovolenom prečerpaní. Ak žalobca poukazuje na ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. o prekročení aj samotné prekročenie musí byť výsledkom konsenzu oboch zmluvných strán. Medzi zmluvnými stranami nedošlo ku konsenzu ohľadom uzavretia zmluvy o nepovolenom prečerpaní, a preto ide o neplatný právny úkon a jednotlivé debetné transakcie treba posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Z uvedeného dôvodu žalovaný vznáša námietku premlčania debetných transakcií uskutočnených viac ako 2 roky spätne od doručenia žalobného návrhu na súd. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca k podanému odvolaniu žalovaného v písomnom vyjadrení v vzťahu k nepreukázaniu uzavretia zmluvy o nepovolenom prečerpaní uviedol, že nárok je v predmetnom konaní uplatnený titulom prekročenia. Zo znenia § 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že ide o osobitný právny inštitút, ktorého obsahom je „automatické prijatie prečerpania“. Už z formulácie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že banka má voči majiteľovi účtu v prípade prekročenia disponibilného zostatku na účte nárok na vrátenie takto prečerpaných prostriedkov, t. j. nárok na vrátenie prekročenia a neplatí, že na uplatnenie predmetného nároku je potrebné či nutné uzatvorenie osobitného zmluvného vzťahu okrem zmluvy o účte. Tento fakt potvrdzuje aj osobitná úprava spotrebiteľskej formy zmluvy o povolenom prečerpaní, napr. ust. § 2 písm. e/ citovaného zákona. Úprava prekročenia ako osobitného inštitútu odlišného od zmluvy o povolenom prečerpaní by teda nemala zmysel ani logiku v prípade, že by platilo to, čo uvádza právny zástupca žalovaného, a síce, že aj samotné prekročenie musí byť výsledkom konsenzu oboch zmluvných strán zmluvnou formou. Nestotožňuje sa so žalovaným vo vzťahu k absencii zmluvných dojednaní o povinnosti platiť poplatky, pridrižiava sa svojich predchádzajúcich vyjadrení. K absencii výšky úroku v spotrebiteľskej zmluve - tvrdenie žalovaného v danom smere neobstojí. Na základ zmluvy o povolenom prečerpaní bol debetný zostatok na účte predstavujúci povolené prečerpanie, t. j. prečerpanie v rámci zmluvne dohodnutého rozsahu úverového limitu. Žalobca si uvedeným zmluvným titulom uplatnil nárok na úrok 19,9 % ročne, ktorý bol dohodnutý priamo v texte zmluvy o povolenom prečerpaní. Na základe zmluvy o povolenom prečerpaní bol debetný zostatok na účte predstavujúci povolené prečerpanie, t. j. prečerpanie v rámci zmluvne dohodnutého rozsahu úverového limitu. Vo vzťahu k nároku žalobcu na úrok z prekročenia vo výške 28 % ročne tento vyplýva zo zákonných ustanovení o prekročení. V ďalšom sa vyjadroval zhodne ako v podanom odvolaní.

7. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti výroku II. a III. podal žalobca a proti výroku I. a III. podal žalovaný.

8. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi, pričom žalobca ako odvolateľ v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Súd zamietol žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti (výrok II.), a to vo vzťahu k uplatnenému úroku vo výške 28 % ročne zo žalovanej istiny, poplatkov za upomienky - prečerpanie v celkovej sume 30,- Eur (2 x 15,- Eur), poplatkov za výzvu - prečerpanie vo výške 30,- Eur a úroky v sume 227,49 Eur. Čo sa týka zamietnutia žaloby žalobcu v časti uplatneného úroku vo výške 28 % zo sumy 1.633,65 Eur od 03. 07. 2018 do zaplatenia, súd prvej inštancie v tejto časti žalobu žalobcu zamietol z dôvodov, že zmluvná podmienka s rovnakým obsahom, na základe ktorej si žalobca v prejednávanej veci uplatňuje nárok na zaplatenie 28 %-ného úroku z nezaplatennej istiny - nepovoleného prečerpania bola už rozsudkom Okresného súdu Košice č. k. 36C/117/2013-55 zo dňa 29. 11. 2013 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu a to Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24. 03. 2015 vyhlásená za neplatnú a to z dôvodu jej neprijateľnosti. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že tento rozsudok je pre žalobcu záväzný, bolo jeho povinnosťou zdržať sa uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky ako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich. Žalobu žalobcu v časti týkajúcej sa poplatkov za upomienky a poplatkov za výzvu pri prečerpaní účtu boli už iným súdom a to Okresným súdom Prešov sp. zn. 9C/113/2015 zo dňa 15. 10. 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/10/2016 ako aj rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/90/2015 opakovanie vyhlásené za neprijateľné z tohto dôvodu nemožno žiadané plnenia súdom priznať, pričom súd prvej inštancie zdôraznil, že ak by súd priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho konania zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu EÚ a práva EÚ na ochrane práv spotrebiteľa. Práve z týchto dôvodov žalobu žalobcu v časti úroku 28 % zo žalovanej istiny a v časti pohľadávky pozostávajúcej v poplatkoch za prečerpanie prostriedkov na účte spolu vo výške 60 Eur ako nedôvodnú zamietol. Odvolací súd zdôrazňuje, že tento záver súdu prvej inštancie žalobca v odvolaní žiadnym spôsobom nenamietal a neuviedol ako odvolací dôvod.

9. Čo sa týka zamietnutia žaloby žalobcu v časti pohľadávky vo výške 227,49 Eur, ktorú v zmysle vyjadrenia žalobcu tvoria úroky, súd prvej inštancie v tejto časti zamietol, že súd zo strany žalobcu nemal tvrdené ani preukázané, o aké úroky sa jedná, akou úrokovou sadzbou, z akých súm a na základe akého zmluvného dojednania, si uvedené úroky žalobca uplatňuje. Z výpisov z účtu žalovaného možno len dedukovať, že ide o úroky z povoleného prečerpania, ktoré však zmluvne dohodnuté ani neboli,

čo uviedol aj žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 26. 02. 2019. Na účely objasnenia uvedených skutočností súd nariadil pojednávanie, kde mohol žalobca doplniť svoje skutkové tvrdenia ohľadom uvedenej časti nároku, resp. preukázať ich dôvodnosť čo však neučinil, a preto súd v tejto časti žalobu žalobcu zamietol, pričom odvolací súd preskúmaním veci mal za preukázané, že skutočne žalobca vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke vo výške 227,49 Eur v žalobe ani v ďalších písomných vyjadreniach neuviedol a netvrdil žiadnu konkretizáciu a špecifikáciu tejto pohľadávky, len v tabuľke, ktorá tvorí súčasť písomného doplnenia žaloby (podanie zo dňa 20. 11. 2018), je v časti debet uvedené úroky/daň 227,49 Eur, avšak bez akejkoľvek špecifikácie. Z týchto dôvodov je preto potrebné prisvedčiť názoru súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť preukázania opodstatnenosti uplatneného nároku. Odvolací súd však aj k tejto časti uvádza, že tento záver súdu prvej inštancie žalobca v odvolaní žiadnym spôsobom nenamietal a ako odvolací dôvod ani neuviedol. Vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku II. žalobcom, odvolací súd teda komplexne uvádza, že keďže je odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi za situácie, že súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti z dôvodov, ako súd tieto uvedené vyššie zamietol, pričom žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadny odvolací dôvod, ktorý by sa týkal právneho posúdenia a dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti zamietol, bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti postupom v zmysle § 387 ods. 1 CSP, keďže odvolací súd záver súdu uvedený v bodoch 24. a 25. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v odvolacom konaní preskúmať nemohol z dôvodu, že odvolateľ tento záver súdu prvej inštancie v odvolaní nenamietal a tento záver súdu prvej inštancie teda žiadnym spôsobom ani nespochybnil. Z týchto dôvodov preto odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je.

10. Čo sa týka odvolania žalovaného, ktorý odvolaním napadol výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.346,16 Eur, pričom zásadná odvolacia námietka žalovaného proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie spočívala v tom, že zo strany žalobcu nebolo preukázané uzavretie zmluvy o nepovolenom prečerpaní a aj samotné prekročenie upravené v ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť výsledkom konsenzu oboch zmluvných strán, a preto uplatnený nárok je potrebné posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v dvojročne subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe a v podanom odvolaní vzniesol námietku premlčania debetných transakcií uskutočnených viac ako dva roky spätne od doručenia žalobného návrhu na súd odvolací súd predovšetkým vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania uvádza, že z obsahu spisu je nepochybné, že žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 23. 07. 2018, t. j. za účinnosti nového procesného predpisu, a to Civilného sporového poriadku, ktorý upravuje postup súdu, strán sporu (ďalej len „strana“) a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (§ 1 CSP). V zmysle ustanovení CSP právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Odvolací súd uvádza, že strany sporu mali v dovtedajšom priebehu konania v rámci konania pred súdom prvej inštancie niekoľko príležitostí tieto prostriedky, či už procesného útoku, alebo prostriedky procesnej obrany použiť, keďže je zrejmé, že od počiatku sa žalobca domáhal zaplata sumy 1.633,65 Eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1633,65 Eur od 03. 07. 2008 do zaplata. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov vrátane hmotnoprávnych námietok je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. V sporovom konaní sa uplatňuje zásada koncentrácie konania, pričom vzhľadom k tomu, že žalovaný má postavenie spotrebiteľa, bol tento náležite súdom prvej inštancie poučený (viď poučenie na č. I. 156), pričom podľa ust. § 296 veta prvá CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Týmto ustanovením je v spotrebiteľských veciach vymedzená zákonná koncentrácia konania. Ak vnímame zákonnú koncentráciu konania z pohľadu, že konanie v rámci konania pred súdom prvej inštancie a odvolacie konanie predstavuje jeden celok, potom je potrebné túto zákonnú koncentráciu konania v materiálnom zmysle chápať tak, že vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania pred súdom prvej inštancie, je práve tým momentom, po ktorom už nebudú v zásade nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany prípustné. Odvolací súd poukazuje na ust. § 366 CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak: a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d) ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany,

návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

11. Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

12. Odvolací súd poukazuje na to, že nová právna úprava postupu súdu v procese dokazovania obsiahnutá v CSP sa výrazne odlišuje od právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku. Podľa novej právnej úpravy môže súd zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, resp. môže prihliadať iba na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany vrátane hmotnoprávnych námietok, ktoré strany sporu uplatnili v konaní pred súdom. Proces dokazovania je teda v právnej úprave obsiahnutej v CSP vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania ako aj na koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, táto sa v novej právnej úprave podľa CSP presúva na procesné strany. Výnimočne súd však môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrhli, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci, ale iba v tých sporových konaniach, v ktorých to zákon explicitne umožňuje. Ide (okrem iných) aj o spotrebiteľské spory, v ktorých súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov. Odvolací súd uvádza, že zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie v zmysle § 153 CSP. Povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho a procesnoprávneho vzťahu však vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania typickej pre všeobecné sporové konania. Z tohto dôvodu spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, čo nepochybne vyplýva z ust. § 296 CSP (vyhlásenie rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, ktoré ustanovuje zákonnú koncentráciu v spotrebiteľských sporoch).

13. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že žalovaný námietku premlčania, ktorú však čo sa týka žalovanej istiny vo finančnom vyjadrení, ani žiadnym spôsobom nešpecifikoval, vzniesol až v odvolacom konaní, teda až po tom, ako súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania. Odvolací súd preto na námietku premlčania ako hmotnoprávnu námietku v zmysle § 152 CSP neprihliadol, nakoľko vznesenie námietky premlčania je takým právnym úkonom, ktorý mení dôvodný nárok protistrany na nedôvodný. Hmotnoprávna námietka je prostriedkom procesného útoku a prostriedkom procesnej obrany, pričom ide o právny úkon strany spôsobujúci zmenu zánik alebo oslabenie práva protistrany. Príkladom môže byť námietka premlčania spôsobujúca oslabenie práva protistrany alebo kompenzačná námietka, ktorá spôsobuje zánik práva protistrany. Keďže sporové konania vrátane spotrebiteľských sporov sa spravujú zásadou koncentrácie konania, čo nepochybne vyplýva z ust. § 296 CSP, podľa ktorého spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany nie je vykonaný včas, nespôsobuje procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávnych účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Odvolací súd uvádza, že žalovaný v podanom odvolaní ani nepoukázal, ani netvrdil na žiadne skutočnosti vyplývajúce z ust. § 366 CSP, teda, že by odvolateľ nemohol vzniesť námietku premlčania pred súdom prvej inštancie bez svojej viny. Bolo však úlohou odvolateľa v odvolaní dokázať, že nové prostriedky procesného útoku, resp. nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzal až v odvolaní (námietka premlčania), nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Keďže tento predpoklad žalovaný úspešne nesplnil, na novoty v odvolacom konaní odvolací súd nemohol prihliadnuť. Odvolací súd ešte dodáva, že je mu známa judikatúra Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k uplatneniu námietky premlčania v odvolacom konaní z obdobia platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak vzhľadom na novú právnu úpravu obsiahnutú v CSP nemohol sa odvolací súd tejto judikatúry pridržiavať a práve z dôvodu novej právnej úpravy obsiahnutej v CSP sa odvolací súd odklonil od tejto judikatúry. Okrem toho odvolací súd uvádza, že je v zhode s právnym posúdením vykonaným súdom prvej inštancie v bode 26 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie nárok žalobcu v časti istiny 1.346,16 Eur, ktorú istinu tvoria žalovaným nevrátené čerpané finančné prostriedky a ostatné poplatky v zmysle Sadzovníka

poplatkov spojené s využívaním služieb dohodnutých zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (a v nej obsiahnutými zmluvami o zriadení účtu, o vydaní a používaní platobnej karty, o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva). Odvolací súd dospel k záveru, že právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie vo vzťahu k časti žaloby, ktorej súd prvej inštancie výrokom I. vyhovel, je vecne správne, nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného v podanom odvolaní, že súd mal vyhodnotiť zmluvu uzavretú medzi stranami sporu za neplatný právny úkon, pričom žiadnym spôsobom ani nekonkretizoval. Z akých dôvodov by bolo potrebné zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzavretú stranami sporu dňa 29. 04. 2014 bolo potrebné považovať za neplatný právny úkon.

14. S prihliadnutím už na hore uvedené preto odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil vo veci samej. Zároveň potvrdil rozsudok aj v časti rozhodnutia o trovách konania. Je nepochybné, že žalobca bol v konaní stranou sporu úspešnejšou, pričom pomer úspechu predstavoval 64,80 %, súd prvej inštancie teda správne aplikoval na rozhodnutie o náhrade trov konania ustanovenie § 255 ods. 2 CSP.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 255 ods. 2 CSP. Keďže ani žalobca ani žalovaný ako odvolatelia neboli úspešnou stranou sporu, odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).